

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. וְלֹא יִחַלְלוּ אֶת קִדְשִׁי
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת אֲשֶׁר יִרְמֹנִי
 2. וְיִקְרָב כֹּהֵן
 3. וְחִבֵּשׁ קִלְתָּהּ בְּמִדּוֹ
 4. וְיִתָּבֵן כַּמִּים בְּקִרְבּוֹ וּבִשְׁמֹן
 5. בְּעֶצְמוֹתָיו:
 6. תְּהִלִּים קָטָה יֵה
 7. וְאִשָּׁה כִּי תִזְכֶּה וְהָהָה דָּם
 8. יִהְיֶה וְהִיא בְּבִשְׁתָּהּ שְׂבַעַת
 9. מִיָּמֵי תִזְכֶּה בְּנִדְחָהּ וְכֹל
 10. הַנֶּחֱנֵן כֹּה יִטְמָא עַד
 11. וְיִקְרָא טוֹ טוֹ
 12. 4: וְאִשָּׁה אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אִישׁ
 13. אִתָּהּ שְׂכַבְתָּ וְרַע וְדִחְצוּ
 14. בְּמִים וְטָמְאוּ עַד הָעֶרְבֶה:
 15. וְיִקְרָא טוֹ יֵה

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה שמא
כו' קידושי אחיו קידושי
טעות:

גליון הש"ס

במ' הא נמי מיעומא דשביח
הוא. עי' שנת סה ע"א
נרס"י ד"ה ואפילו:
תוס' ד"ה ר"מ וכו' והוה הנך
יחוו מיעומא דמיעומא וכו'.
קדאמר' יצמות קיט:

מוסף רש"י

[illegible]

האיש כתוב צפרשה. ואם לא יחפוך ה
בחליה ולא קטן. אלא מה טעם אין מ
צד הקמת שם הוא ואינו מלווה ליצ
מלווה נושא אשת אחיו בחנם וערוה ה

קודם לאמה. יולדת נקבה טובלת ל"ז ובתה ראתה ליום או ליומים שנובלה והטבילתה קודם לאמה משום מגע תרומה: עין בול ובית שערים מא"י. פומבדיתא חוץ לארץ: משום תרומה א"י. דמיפסלל בנגיעה: יולאה מגופו. כגון ז' וזה ודה: והני מילי בצבילה. כולה שמואל אמרה בצבורות צ"ב הלוקח בהמה (דף ס.) ואפי' זב ודה לא פסלי לה בנגיעה: לפניה ששמן של תרומה. דסיכה כבילה ובצבילה קאמרין דתרומת חו"ל אסורה לגדה: דפניה. דסיכה ככבילה: ולא יחללו. בפרשת זוהרת שומאים בתרומה כתיב: לרבות אם הפסד. בכלל בקדשים לא יחלל עד אשר יטהר^(ט). שמה בכלל אילה דכתיב (דברים יד) ואכלת מעשר דגן וגו' תירוש חמרה הוא וקרי ליה אבילה: וסבא כמים וגו'. בקבלה גבי רשע קאי: א"ה. דחייש למיעוטא: יידון נמי. ליטמו כולהו מעריסות: ואשה נאה. לרבות קטנה דמפרש: מפרשי וזה. מנגע קדשים: ואשה יי סהיה זב וגו'. בודה משמעי קרא דכתיב (ויקרא טו) שבעת ימים תהיה בנדחה: ורמיניהו אשה. ואשה לאשר ישכב איש אותה שבעת זרע [שם]: לבזיאה. שנומאה בזיאת אדם מגזרת הכתוב דכתיב וטמאו ולא משום נוגעת בשבעת זרע הוא שהרי מגע בית המטרים הוא ואינו מטמא: הלכא ניהו. לענין נדה כת' יוס' אהר' ולענין ביאה כת' ג' דברים הללו הלכה למשה מסיני הם דמפרש ואזיל דהא מייניהו הלכתא: הי קרא ובי הלכתא. כלומר מכדי קרא דהא מייניהו משתמע הי מייניהו משתמע מקרא בלא הלכתא ויהי מייניהו אכטריך הלכתא: קרא סבא כתיב. כיון דר"י לרביי אהר' פסל שהוא אשה משמע בת יוס' אהר' וזבנת יוס' ח' לגדה משתמע מקרא: ומאחר. דביאה בת ג' הלכה למשה מסיני היא ומקרא לא משתמע עיקר קרא דר"י ויתירא למאן אמא:

שְׂמָא תַּמְצָא אִילּוֹנִית. וּאִ"ת וּתְמִיז
לְרוֹתִיהֶן מוֹתָרוֹת מִשּׁוֹם דְּלֹא הִ

(סנהדרין דף טז:) ואין להאריך כאן יותר
 להאמר בהערל (יבמות דף ט:) ואיכא למי
 והמבי"ר קודם לאמה. ומשום
 כמה (בסו"ט דף כז.)
 אבי"ה. וא"ת צפרק העור והרוצץ (ס)
 ובשמן בעצמותיו. ואם תאמר דר
 אע"ג שאין רביה לדבר זכר

ש (דברים כה) איש פוטרה
מין ויגדלו יחד: סרים. לאו
אילונית וכיון דמייבס בלא
וצכרת: צעין בול. מקום:

ר"מ היא ⁶ דתניא קמן וקטנה לא חולצין ולא מיבמין דברי ר"מ אמרו לו לר"מ ⁷ א"פ אמת שאין חולצין איש כתוב בפרשה ומקשינן אשה לאיש ומה מעם אין מיבמין אמר להן קמן שמה ימצא סרים קטנה שמה תמצא אילונית ונמצאו פוגעין בערוה שלא במקום מצוה ורבנן ⁸ ז"ל בתר רובא קטנים ורוב קטנים לאו סריסים נינהו ז"ל בתר רובא דקטנות ורוב קטנות לאו אילונית נינהו אימר דשמעת ליה לר"מ ⁹ מיעוטא דשכיח אבל מיעוטא דלא שכיח מי שמעת ליה ¹⁰ הא נמי מיעוטא דשכיח הוא דתניא א"ר יוסי ¹¹ מעשה בעין בול והטבילוה קודם לאמה ואמר רבי מעשה בבית שערים והטבילוה קודם לאמה וא"ר יוסף ¹² מעשה בפומבדיתא והטבילוה קודם לאמה בשלמא דר' יוסי ודרכי משום תרומת א"י אלא דרב יוסף למה לי והא ¹³ אמר שמואל אין תרומת חו"ל אסורה אלא במי שטומאה יוצאה מגופו והני מילי באכילה אבל בנגיעה לא אמר מר זוטרא לא נצרכה אלא לסוכה שמן של תרומה דתניא ¹⁴ ולא יחללו את קדשי בני ישראל ¹⁵ אשר ירימו לה' לרבות את הסך ואת השותה שותה למה לי קרא ¹⁶ שתיה בכלל אכילה אלא לרבות יאת הסך ¹⁷ כשותה ואיבעית אימא מהכא ¹⁸ ותבא כמים בקרבן וכשמן בעצמותיו אי הכי דידן נמי אנן דדרשינן אשה ואשה וכי חזיין מפרשי להו לא גזרו בהו רבנן אינהו דלא דרשי אשה ואשה וכי חזיין לא מפרשי להו גזרו בהו רבנן מאי אשה ואשה דתניא ¹⁹ אשה אין לי אלא אשה יתנוקת בת יום אחד לנדה מנין ת"ל ²⁰ ואשה אלמא כי מרבי קרא בת יום אחד מרבי ורמינהו אשה אין לי אלא אשה יתנוקת בת ג' שנים ויום אחד לביאה מנין ת"ל ²¹ ואשה אמר רבא הלכתא נינהו ואסמכיהו רבנן אקראי הי קרא והי הלכתא אילימא בת יום אחד הלכתא בת שלש שנים ויום אחד קרא קרא סתמא כתיב אלא בת ג' שנים ויום אחד הלכתא בת יום אחד קרא ומאחר דהלכתא קרא ל"ל למעוטי

שומא תמצא אילונית. וא"ת ותמצא ממה נפשך דאס אילונית הי
צרותיהן מותרות משום דלא הויא צרת ערוה ותיצר ר"ת דה

(פסהדרין דף סט:) ואין להאריך כאן יותר וא"ת ובקטן אמאי חיישין שמא
 דלמחר בהעל (יבמות דף פ:) ואיכא למ"ד הסם ללא הוי סריס עד שיהי
 והמבי"ר קורב ראמה. ומשום שראתה דאי משום שנגעה בחלמ
 כמה (בסוטה דף כו:) דקאמר גבי חלה דמאכילתו ל
 אבי"ה. וא"ת צפרת העור והרוטב (חולין דף קכ.) גבי חלב למא לי ס
 ובשמן בעצמותיה. ואם תאמר דמעיקרא מיימי מן הסורה וחד
 א"ע א"י ראה לזכר וזכר לזכר שנאמר ותאכלם ויהי

הנשרפין (פסחידן דף כב.) דרשינן מיניה דטבל צמיחה ובפרק קמא
ווכן לענין יוה"כ ותדע דאין חייבין כרת אלף אורל וסותה בלדד ו
בדברכו ואינו חושש ועוד אומר ר"ם דדוקא סיבת שמן אסמכוה
ובפרק כל שעה (פסחים דף נד:) אמר המניח חלב של שור הנסקל
חלב דעלמא אפינו איסורא ליכא: ❧ גרס הלכתא הוא א"ש
לפני שלא פירש רבא הי קרא ויהי הלכתא כלומר אחד מן הפסוקים
גבי אורח הלו"א את הנשים קאמר הלכתא יינהו אע"ג דליכא
קרא (בבא מציעא דף נא:) אמר ר' לרשא אחרינא ומעמינות דמדרע ונחלו
משתמעי מהאי קרא דהא לקמן אמר אביי מדקאמר ר' יוסי

בנות כותים פרק רביעי נדה

רבי מאיר היא. תימה למשמע דמתני' (על דף לא): דבנות כותים נדות מעריסותן לא אחיז כרבנן אלא כרבי מאיר דחייש למיעוטא וכבר דכותים גרי אמת הן כדמוכח פ' שור שנגח ד' וה' (ב"ק לא): אבל לרבנן דלא חיישי למיעוטא לא הוו נדות מעריסותן ולא

וְקָטְנָה לֹא חוֹלְצִין
 אָמְרוּ לוֹ לִרְ"מ אִיפָּה
 אִישׁ כָּתוּב בְּפִרְשָׁה
 מִה טַעַם אֵין מִיבְמִין
 יִמְצָא סִרִּים קָטְנָה
 נִמְצְאוּ פּוֹגְעִין בְּעֶרְוָה
 בְּנֵן יִזְלֵל בְּתֵר רֹבֵא

נדות מעריסותן הוּוּ (מ"ח דבר וצ"כ)
 לשבת (דף י"ג) משמע דליכא מאן
 דפליג על מ"ח דבר ומשמע הסם
 דה"פ (פ"א) דהוּוּ מ"ח דבר לכ"ע וי"ל
 דאפי' בזמן ללא חיישי למיעוטא
 ואפילו גרי אריות חש שניהו בזמן
 נדות מעריסותן וגזרו עליהם טומאה
 כדי שלא יטמעו בהן כמו שגזרו על
 בת עוצד כוכבים וא"ת אס' כן
 אמאי מוקי לה כר"מ ומשום דחייש
 למיעוטא לוקמיה ככ"ע ומשום טימוע
 דר"מ נמי אית ליה טעמא דטימוע
 דלמך צ"ד וי' (צ"כ דף נח) קנסא
 דקניס ר"מ בממונא כדי שלא יטמעו
 בהן וי"ל משום דצ"כ ממני' לית לי
 טעמא דטימוע אלא משום חשש ראייה
 דקדמינן לפי שישצות על כל דם
 ודם והא דל"ר יוסי מעשה בעין בול
 והטבילוה קודם לאמה אע"י דטעמא
 דרבי יוסי משום טימוע הו"ל להציא
 ראייה דשכיח הוא שראותו הן בטעות
 דאי לאו הכי הו"ל כחוכא שיתולול
 למיגזר וכן נדות וא"ת לר"מ דחייש
 למיעוטא וקסבר דכותים גרי אמת
 הן א"כ הוּוּ נדות מעריסותן מן התורה
 ולמה מני לה מ"ח דבר וי"ל דמסתמא
 לא ראתה מיד אחר ההולדה רגע
 אחד א"כ חוקמה בחוקת שלא ראתה
 וסמך רובא דלא חזו לחוקה שלא
 ראתה (והו"ה הכך דחזו מיעוטא
 דמיעוטא ולא טממו מדאורייתא ולא
 מדכרך ולא דגזרו עליהם מ"ח דבר
 וא"ת ולר' יוסי דגרי אריות הן אמאי
 גזרו ככותים דהוּוּ נדות מעריסותן
 וצבת עוצד כוכבים לא גזרו עד בת
 ג' שנים דלאמרינן הסם ויש לומר
 דהחמירו ככותים לעבדי קלמ' ממות
 ולא דדילי ישראל מינייהו וגזרו עליהם
 מעריסותן דלא יתי' וליטמעו בהן אבל
 מעובדי כוכבים הוּוּ דדילי טובא ולא
 גזרו עלייהו עד דליתיהו לאריות לצביא'.

הוי קידוש' אחיו (ה) טעות דחתן (יבמות דף כ:) וכולן שנמצאו אילנות
אחרי דקבל עליה אחיו וכי האי גוונא משני בריש בן סורר ומורה
מאלא סריס ונידקיהא אם עושה ריפה כמשמחין או אחד משאר סימנין
בו כל סימני סריס ו"ל דאם מועלת מביקיה עד שהוא גדול בשנים:
שנמצאה ליה אף אחי אשחשניו כל ורלותו שני טומאין וזוהי עד
שנמצאה ליה אף אחי אשחשניו כל ורלותו שני טומאין וזוהי עד

[illegible]

למעוטי

עין משפט
נר מצוה

ב א מ"י פ"א מהלכות יבוס
הלכה טז יז [יח] סמוג עשין
נב טוש"ע אה"ע סימן קסו
סעיף ג ד :

ג ב מיי שם טוש"ע שם
טעיף א [וטעי' ד]:
ד ג מיי פ"ז מהלכות
תרומות הל' ח [וצרב
אלפס פסחים פ"ג דף
קמו:]

ה ד מיי שם פ"י הלכ' ב
ופי"א הלכ' א:
ו ה מיי פ"ד מהלכות
איסורי ביאה הלכה א'
ופ"א מהלכות מטמאי משכב
ומושב הלכה ג:
ו מיי שם [טוש"ע אה"ע סי'
ו סעי' ט וסי' קסו סעי' ד]:

חַיִּים דְּרַבֵּי לֵוִי

לפרוש והן יושבות על כל
דם ודם איתן כל טעמא
דטעמא אפילו בודאי ית
חזו גזרו עליהם: והמביח
קודם לאמה. ותימה דילמא
משמע דנגבה באמה וי"ל
דא"כ כולוה נמי א"נ להא
למכיל משום מגע א"א
שלא תינך מאמה: א"ן
תומת חוצה לארץ. משמע
הא שדיך תרומה בחוצה
לארץ וכן מוכח במדכתי
וקשה מהא דאמרין ב"ק

וחולין ד'ר מאיר אכל ע"ה
 ש ירק בבית סאן וכן
 החזיר וכו' ש"ת
 נחמה דאין תרומה נחמה
 בחוצה לארץ וי"ל דהתם
 בדמאי שזני נדה בחוצה
 לארץ וכו' הרי"ד בדצ"ר אל
 חייבין בצדצ"ב ב' בתרא
 א"מא **ואביעת** ז'
 א"מא וכתב מ"ש בקרב
 כ"ר. לאו דרשא גמורה ה"ל
 אלא אסכתאב בעלמא
 דפסכת ב'ר עקבא
 קאמר עליו על פ"י ששן
 חזקא דלבר וכו' דבר מ"ש
 דבדכוצא משמע קרא
 כדמכרין ב' בתרא דימא
 מ"ש מן מאבארי ב' מיתא
 דבדתי דמיתא
 מדמרייתא מיתא
 קרא ואומר ר"ת
 דקרא (קרא נמי) אסכתאב
 הוא וכלמה דרשויש דרשין
 ב' ב"ק דחולין דרשין
 מיתא חזקא חולין מחללין
 קרשים ועוד לפינן מניה
 דרשין במיתא ומדמרייתא
 לא הוי כן כשהתא וכו' דחזני
 תרומה דכ"ר שכן שן
 רבנא משלם ק"ר וחומש
 הינו מדרכין כן לפינן וי"ס
 הכיסורים אמרן דרשני
 חייב בתרא אכלא וכולהו
 ואומרינן נמי ב' פ' חטין
 חומש משל שיש ל' חטין
 ב'ראשן כן דרברו אינה
 חושש ואי היא אסכתא
 מדמרייתא לא הוה
 קלינן ב' ב' כולי האי וכו'
 קרא' יליף יליף הכפיר
 אסכתאב בעלמא נזנה
 ש"ת עוד ר"ת דוקא סכ'ר
 ואומר ש"ת אסכתאב אסכ'ר
 ואסרוהו אבל סכ'ר לא
 נזנה חזיר ואי טעם כ"ר
 נזנה חזיר גסא אי גרס
 נזנה לפי שלא ש"ת
 נזנה חזיר וכו' ש"ת לומר
 נזנה לומר מאחד אמלו
 השנים: